

LA VIDENT DE LA LLUNA PLENA

Isabel del Río

Columna

*Una carta del tarot obre la porta
d'un secret familiar oblidat*

ISABEL DEL RÍO
LA VIDENT
DE LA LLUNA
PLENA

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: MAIG DEL 2015
© ISABEL DEL RÍO SANZ, 2015
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
CARRER PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-1957-4
DIPÒSIT LEGAL: B. 8.738-2015
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: EGEDSA

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

***E**m coïen els ulls d'haver estat plorant, tot i que no recordava per què.*

El fred em feia encongir-me, abraçant-me a mi mateixa. Dins meu, un buit que només s'omplia d'incertesa.

Era negra nit.

Els núvols no em deixaven veure més enllà de les mans. Tot era obscuritat. Però de sobte la claror de la lluna plena els va travessar, fent-los miques amb la seva llum.

Davant meu, un home caminava cap a mi amb passes segures sobre l'aire. El seu rostre romania ocult per la lluna i les seves faccions eren foscos interrogants.

Vaig sentir rialles i veus alegres. A la meua esquena, un grup d'homes i dones vestits de gala pujaven les escales que duïen al mirador del castell.

El vidre de les copes va cantar amb el brindis quan l'home que caminava sobre l'aire va dir el meu nom. En aquell instant el vaig veure. Era al bell mig del grup. I en sentir la seva presència, vaig retrobar-me a la fi.

El despertar va ser amarg. Tornar a la saleta de la mare va obligar-me a acceptar la realitat i recordar el perquè de les llàgrimes.

Ella era morta i jo havia de fer inventari del que quedava de la seva vida i de la seva memòria.

Vaig treure'm la pols dels texans, fent neteja de les imatges del somni que encara continuaven al meu cap, trasbalsant-me.

La son m'havia trobat tot just després d'haver recollit l'habitació de la mare. Només em quedava la roba. Hi vaig tornar i em va rebre el vell armari ple de sabates, jaquetes i barrets, on jugava de petita a disfressar-me i convertir-me en una altra persona. Penjant d'una de les portes hi havia el responsable de la meua tristesa, un vestit rosat ple de flors. Només veure'l, una imatge fugaç va creuar la meua vista: jo corria per un laberint ple de màgia amb la mare just al meu darrere.

Amb un atac de ràbia vaig arrencar tots els vestits i els vaig llançar damunt del llit. N'estava farta i volia acabar tan aviat com fos possible, tornar a la meua vida, si és que existia, sense ella.

Una cadira va ajudar-me a revisar la part alta de l'armari. Rere un munt de flassades amb olor de naf-

talina hi vaig trobar una capsa vella de cigars. La vaig sospesar entre les mans. Mai no l'havia vista.

Vaig seure a la cadira i vaig girar la capsa imaginant què podria contenir: retalls de diaris antics, la clau d'una porta enigmàtica... Quan la vaig obrir, l'olor de les fulles de tabac em va rebre. Aquella capsa devia haver romàs tancada molt de temps. A dins hi vaig trobar petits records: trossos de tiquets de cinema i teatre, una fitxa per pujar als autos de xoc a la fira, una dent de llet i, sota tots aquells retalls de vida, un sobre.

Era de color lavanda i feia olor de violetes, com la mare. El vaig obrir amb compte de no trencar-lo. A dins hi havia una carta breu.

Petita meva,

Sento haver-te mantingut allunyada de la veritat tant de temps, però la por de perdre't era massa gran per arriscar-me. Perdona'm.

Potser la vida que duia no seria del teu grat, però tu ho vas canviar tot. La meva petita barrufeta.

No hi ha màgia més gran que la que porta un fill a la teva vida, i mai m'he penedit de deixar-ho tot enrere per tu.

Ara vull que sàpigues qui ets i d'on vénis. He vist la teva tristesa i sé que no pots viure sense saber quin és l'origen d'aquests somnis que et persegueixen.

Et deixo en llegat la meva baralla. Va ser de la teva àvia, i de la teva besàvia molt abans que d'ella. És un petit tresor familiar que desitjo que t'ajudi a retrobar el teu passat perquè puguis viure amb plenitud el futur.

La mare

Amb el cor encongit i llàgrimes als ulls vaig mirar dins el sobre. Hi havia una vella fotografia. S'hi veia tot un seguit d'estranyes personatges de fira. Homes i dones que semblaven pertànyer a un circ ambulat o a un exòtic teatre. I entre tots ells, la vaig reconèixer. Era la mare de jove junt amb la meva àvia, que vestia com una pitonissa de pel·lícula.

Què volia dir tot allò? No comprenia les paraules de la carta i encara menys què significava aquella fotografia. Com era que la secretària d'un dentista apareixia allà, amb aquella gent? Quin era el passat de què em parlava? De què havia fugit? I encara més important, per què volia que jo el retrobés?

Llavors vaig caure en un detall. A la carta parlava d'una baralla, però allà només hi havia el sobre i els records. Vaig regirar la capsa i, entre totes aquelles andròmines, hi vaig trobar una antiga carta del tarot. Una torre amb un llampec que la partia per la meitat i dos petits personatges que queien de cap, directes al no-res.

La carta devia ser realment molt antiga. Els colors s'havien enfosquit pel temps i només es conservaven les formes del dibuix i els fils daurats que seguien els contorns. Vaig acariciar la imatge amb suavitat. Era un missatge de la meva mare, un record familiar que no arribava a comprendre. Però era allà.

Vaig girar la carta. Al darrere hi havia enganxat un petit *post-it* groc amb un missatge. La lletra era gòtica i molt negra, com de tinta xinesa, i deia: *Ruptura de l'statu quo*.

Després de rellegir aquella frase més de deu vegades, vaig tornar a la imatge. Els dos personatges que

queien de la torre... La vida segura i ferma que coneixia es feia miques com la imatge de la carta, per un esdeveniment natural, però esfereïdor. Em vaig centrar en els rostres dels dos ninots: eren un home i una dona.

Les mans em van tremolar amb la idea que va abalançar-se sobre mi. I si un dels personatges de fira que apareixia a la fotografia era el meu pare?

Capítol 2

No havia arribat a conèixer el meu pare i la mare mai en parlava gaire.

De petita en tenia prou amb ella, l'àvia i l'oncle Leo, però amb el temps vaig començar a fer preguntes.

—Només et cal saber-ne una cosa, del teu pare: t'estima —deia la mare amb els llavis contrets i la mirada perduda en el passat.

Sempre ho va dir amb una barreja de malenconia i esperança que em feien mirar cap a la porta a les nits, esperant que ell hi aparegués per art de màgia.

Passat l'institut vaig decidir oblidar-me'n. Després d'anys buscant un fantasma, vaig decidir ser feliç amb el que tenia al davant. Un cop morta l'àvia, tot va girar a l'entorn de la mare. Ella era el meu univers i agraïa poder veure el món a través dels seus ulls.

Ara, amb trenta-dos anys, rellegia la carta i m'adonava que la meva vida es basava en una desconeguda.

Resseguia amb el dit la seva imatge i no deixava de preguntar-me: «Qui ets?». Examinava els rostres de tots els homes cercant una semblança, alguna cosa que em digués què havia passat i què significaven les últimes paraules de la dona que ho representava tot per a mi.

Què se'n faria ara de la meva vida? Potser la nena consentida que era no es veia amb forces per retrobar-se amb ella mateixa, ara com a adulta. Davant del mirall, els ulls que em tornaven el reflex eren tan meus com de la noia de la fotografia.

—Qui ets? —vaig preguntar, aquesta vegada més per mi que no pas per la seva vida anterior.

Només hi havia una persona que podia respondre als meus dubtes. Ell constituïa l'únic pilar incondicional de la meva vida des que tenia memòria.

Vaig deixar les coses allà mateix, les recolliria més tard. La porta encara no era tancada i ja baixava els tres trams d'escala a corre-cuita.

Al carrer tot eren rialles i bons dies. El mercat del Clot donava vida a aquella zona. Això era el que més li agradava a ella. No volia viure en cap altre lloc.

El sol escalfava amb força. Just havia començat el mes de juny als calendaris.

Després de saludar un parell de veïns i respondre a les preguntes de cortesia sobre com estava i com ho portava, vaig continuar endavant, passant per les botiguetes i la floristeria del mercat, passejant pel parc del Clot, on tantes vegades vaig jugar, on m'havia amagat per fumar el primer cigarret i em van robar el primer petó. Els records em bullien dins el cap, i em fregava els ulls per no plorar. Finalment, vaig arribar a les portes de la Fira de Bellcaire, on treballava el meu oncle.

Els Encants eren una barreja de gent i objectes, de mirades capcioses i desitjos incomplerts, de possibilitats perdudes i records oblidats. Allà era possible trobar-hi qualsevol cosa; si hi sabies mirar, és clar. O això era el que deia la meva àvia:

—El que compta no és el que busques, sinó els ulls amb què mires. No hi ha impossibles, només improbables.

Era una dona enigmàtica amb una bona història per resoldre qualsevol dubte. Però des que l'havia reconeguda a la fotografia, un sentiment de neguit s'havia instal·lat al meu interior. De sobte, les persones que donaven sentit a la meva realitat eren un misteri per a mi.

—Compte per on vas! —va cridar un gitano que carregava un vídeo VHS i una bossa plena de cassetts, segurament per vendre'ls a algú que no s'hi fixés gaire i no s'adonés que aquell vídeo només era una carcassa.

Al meu voltant, les paradetes ben col·locades per

fileres havien deixat pas a un munt de taules amuntegades i catifes plenes d'andròmines.

El gitano va donar-me una empenta perquè m'enretirés.

—Ei, tu! —van cridar des d'una de les taules plenes de colònies de marca i aparells per depilar-se—. A veure si t'haurem de fer fora del mercat!

El gitano va fer un gest de desgrat i va tornar per on havia vingut.

—Laia, estàs bé, nena? Com va tot, reina? —va preguntar la meva protectora, deixant la botigueta a càrrec de la seva neboda i apropant-se fins on era jo.

—Bon dia, Rosalia —vaig saludar, agraïda que m'hagués defensat, però sense ganes de parlar gaire amb ningú—, vinc a veure en Leo.

Ella va somriure i va assenyalar cap a una porta al fons del mercat, a una paret de la qual queien trossos de pintura blanca.

—Fa una estoneta que l'he vist tornar amb un parell de cafetons.

—Gràcies —vaig tallar-la abans que tornés a preguntar-me pel meu estat, alleugerint el pas entre les catifes plenes de llibres, cromos, rellotges, pintes i tota classe d'estris abandonats per arribar fins a la llibreria on treballava en Leo.

Just quan arribava a la porta, un cop em va fer perdre peu i agafar-me a la cantonada per no caure. Un home alt i ben vestit havia sortit molt de pressa de la llibreria.

—Etic bé! —vaig escriu-dassarlo amb sarcasme.

Però en girar-me, l'home havia desaparegut entre la gentada.

Vaig rondinar en veu baixa mentre em posava bé la jaqueta i entrava a la llibreria.

No hi havia ni una ànima. Semblava com si la pols i les arnes s'haguessin cruspit tota vida. Sobre la tauleta, al costat d'una calculadora Casio que recordava de tota la vida, hi havia dues tasses de cafè buides. Encara s'hi podia distingir el vapor calent que se n'escapava.

—Leo? —vaig cridar—. August? —vaig provar amb el nom del propietari de la botigueta.

—Ara vinc!

D'una trapa que hi havia al sostre va aparèixer el semblant barbut i somrient del meu oncle. Va despenjar-se per una escala atrotinada que devia ser allà des de la creació del mercat i va abraçar-me amb força, entre aquells braços robustos que abans m'aixecaven per l'aire i em feien creure que estava resguardada de tot mal.

—Digues, estimada, què et porta per aquí?

El seu somriure declarava que tot anava bé, però els ulls el delataven com sempre, i em recordaven que ell també patia.

Vaig dubtar de preguntar per la fotografia, d'esmentar la carta de la mare, però no podia pas callar i deixar l'enigma sense resoldre.

—He passat la nit a casa, endreçant les seves coses...

—Et trobes bé? —va preguntar en Leo acaronyant-me els cabells—. Estàs pàl·lida.

—Hi havia una capsa a l'armari. Era plena de re-

cords. —Un tremolor a les seves mans em va fer dubtar, el cor se'm va encongir—. No és res —vaig dir, preparada per deixar-ho córrer—. Ja en parlarem en un altre moment.

—Què hi has trobat, Laia?

En sentir el meu nom, la curiositat va tornar a rosegar-me per dins. A casa només em deien així quan feia alguna malifeta o m'havien de parlar de quelcom seriós. El rostre del meu oncle era ara una escultura grega, sense sentiments. Mirar en Leo era com veure els ulls de pedra de Zeus.

—Andròmines... Ja saps: entrades de cinema, tiquets del metro...

Però ell sabia que no era allò el que m'havia portat fins a la botiga i m'ho va fer entendre girant el cap i mirant-se els peus.

—Hi havia una carta i una fotografia —em vaig atrevir a dir finalment, allargant-les cap a ell.

En Leo va llegir les paraules de la mare i va mirar la fotografia. Sense pensar-s'ho gaire, va tancar el sobre i me les va retornar totes dues.

—Quan vaig conèixer la Glòria ja sabia que tenia un passat, però em va fer prometre que continuaria en l'oblit. —Va agafar-me les mans i les va prémer amb suavitat—. La teva mare va aparèixer davant de l'edifici on vivia. No tenia ningú. Era jove, bonica i portava un nadó als braços. Necessitava ajuda i no vaig fer gaires preguntes.

Ja l'havia sentida, aquella història. La mare va cercar un lloc on passar la nit i el va trobar a ell, a la porta de l'escala. Des de llavors van ser inseparables. Però un detall feia que em regirés.

—I l'àvia? No podia pas estar sola, la mare.

En Leo va somriure amb tristesa.

—La Carme no sempre va estar d'acord amb les decisions de la Glòria. No li agradava la vida que havia escollit per a tu.

Va prémer amb força la mà on jo duia el sobre.

—No entenc per què et va deixar aquesta carta, però oblida-ho. Tens una gran vida al davant, no furguis en el passat.

Amb un pas enrere vaig fixar la distància. La fotografia va caure a terra i em va recordar el que realment buscava.

—Vas conèixer el meu pare?

La pregunta el va agafar d'imprevist. Va fer que «sí» amb el cap mentre els seus llavis mastegaven un rotund «no».

—Tinc feina... Parlarem més tard —va dir abans de tornar a les escales—. Si us plau, deixa-ho córrer.

No hi vaig insistir. Mai havia entès gaire la relació d'en Leo i la mare. No eren germans ni cosins, cap lligam familiar els unia, però el recordava sempre present, al nostre costat. Fins i tot, durant els primers anys, abans que la mare pogués comprar el pis, vivíem amb ell. Si en Leo estava enamorat de la mare, mai ho vaig saber, com tampoc coneixia els sentiments reals d'ella. El que no volia era fer mal a l'únic pare que coneixia.

Em vaig ajupir per recollir la fotografia i, llavors, sota una de les prestatgeries, vaig veure un llibre ple de pols. Allargant els dits me'l vaig apropar per treure'l del seu amagatall.

Era un volum antic de pell marró amb lletres daurades que deien: *Els misteris del carrer Estruc*.

Asseguda en una de les cadiretes per als clients, passava les pàgines amb compte que no es trenques-sin. Recordava el carrer Estruc, allà era on haviem viscut els primers anys amb l'oncle Leo, abans de mudar-nos al Clot. La imatge de la meva pròpia mà, petita i grassoneta, agafada d'un jove Leo amb vestit i corbatí, em va venir al cap.

El llibre era un símbol del que potser podria trobar, una pista d'on havia de cercar. Vaig continuar passant les pàgines, distreta amb els records ombrívols de la meva infantesa, fins que alguna cosa va deixar les pàgines per caure a sobre de la meva falda.

Una altra carta del tarot em reptava a continuar indagant. Com havia arribat al llibre? Sens dubte, formava part de la baralla perduda, amb els mateixos traços, colors esvaïts i línies daurades.

—Els Enamorats —vaig llegir en veu baixa.

Aquesta vegada, la imatge eren dos cignes nedant en un riu al bell mig d'un bosc tenebrós. Vaig mirar el gest del cap de les aus, que semblaven tan a prop i a la vegada tan llunyanes, com si s'amaguessin secrets l'una a l'altra, com si hi hagués una cosa que les separés. Vaig sentir una fiblada al cor, pensant en en Leo i la mare, en com podien els secrets allunyar-te dels éssers estimats.

Rere la carta hi havia un altre *post-it*. En aquest hi deia: *A vegades, una decisió difícil*.

Amb un estrany sentiment vaig aixecar-me de cop. La cadireta quasi va caure a terra. La sensació que algú m'observava era molt forta, però no hi havia ningú més a l'habitació. Només hi era jo, i aquell llibre feia molt de temps que era sota la prestatgeria.

Encara hi podia veure, a la catifa de pols, el senyal que ho demostrava.

Aquella història cada vegada em semblava més inversemblant. Com era possible que les cartes de la baralla que m'havia llegat la mare fossin just on jo mirava?

—Leo, August, me'n vaig —vaig cridar—. Una abraçada.

La veu del meu oncle va arribar esmorteïda des de dalt de les escales.

—Ens veiem aviat! Ja li faré jo l'abraçada a l'August quan vingui.

Estava segura que l'August era amb en Leo. Vaig mirar les tasses sobre la taula i de sobte una idea boja em va passar per la ment tot guaitant la carta del tarot. Just a l'entrada de la llibreria un home havia xocat amb mi, i havia fugit com una exhalació.

Era possible que el meu oncle m'estigués amagant alguna cosa? O simplement començava a veure fantasmes on no hi havia més que ombres?

Els meus records van portar-me de nou cap al llibre i al carrer que li donava nom. Potser en Leo no me'n diria res ara, però ningú m'impedia tornar al barri de la meva infantesa.